

המפלצת שבה

ג'יואני וולנציה

בפסגת הר מאיים, איפה שנשמעים
קולות מוזרים, חי יצור בעל פנים רבות
שמופיע רק בלילות.

סיפורים אלה גרמו לי סיוטי לילה, כי
האנשים ממציאים ומגבירים שמועות.
לכן החלטתי לעלות על הפסגה
המאיימת. היה לילה חשוך ומפחיד
כשהעזתי לעשות זאת. רוחות נשבו
בחוזקה.

כשטיפסתי על ההר הגבוה שמעתי
את קולות הלילה. קולות של
הסיוטים שלי, שירי לילה של
המפלצת.

העלייה הייתה תלולה ובוצית, וכל
כמה צעדים גלשתי, וכמעט שלא
יכולתי להתקדם.

גופי רעד כולו. פחדתי מאוד. הרוח
שרקה באימה בין הענפים, ובתוכם
ראיתי עיניים לבנות.
בכל זאת המשכתי את המסע שלי
לפסגה.

רטוב ורועד הלכתי עד המערה של
המפלצת. ביו העצים, כאילו מתוך
לא-כלום משהו נצץ פתאום. ובפנים
נראו עיניים הגדולות שראיתי אי-פעם.

לדבר כזה ציפיתי, כי הרי שום מפלצת
נבונה לא תרשה לזר לבוא לביתו. שום
מפלצת לא תהיה כל כך נחמדה.

אך כמו שהעיניים התקרבו וגדלו כך
גם גדלה ההפתעה שלי. כי זו לא
הייתה כלל מפלצת, אלא גור נחמד עם
עיניים גדולות.

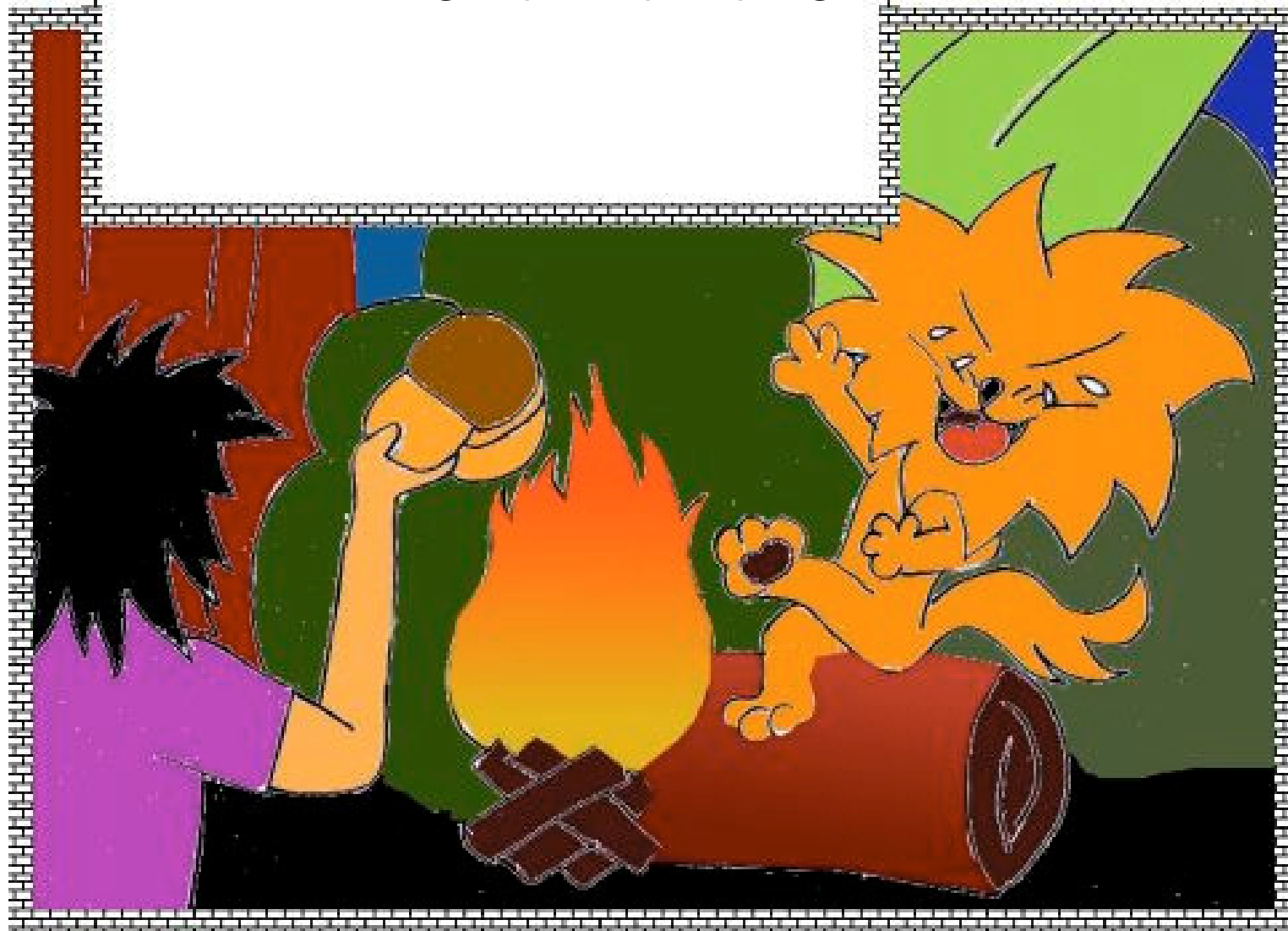
הוא היה ידידותי מאוד וסיפר שההר
הוא ביתו. שאין כאן בכלל מפלצות,
לא תחת העצים ולא בין הסלעים.

שוחחנו כל הלילה על חיו כאן בהר.
הוא חי בשקט ובשלום ומעולם לא
פחד.

סיפרתי על השמועות שמתהלכות
בין אנשי העיר. הוא צחק כל כך
שהתחלתי להתבייש.

דיברנו כל הלילה ועד הבוקר. שתינו תה,
והתברר שהמפלצת הקטנה מתנהגת
יותר יפה ממני.

בבוקר, כשעמדתי לעזוב אמר "שמחתי
לפגוש אתך. ספר לאנשים שאין כאן
מפלצת."

אבל אני לא הבטחתי זאת. והוא שאל מדוע.
הסברתי שזה סיפור שונה, ושנשים
מאמינים. ושחושבים לדבר רע כל מה שלא
יכולים להבין.

בסוף הסכמנו שנשמור על האגדה כפי
שהיא. ולא אספר שההר בכלל אינו ביתה
של מפלצת בעלת טפרים חדים.

